

Familiens hunde

- og andre dyr -

Kæledyr

- vores hunde og alliken

"Lyth" nr. 1

I hele min barn- og ungdom havde vi hunde. Den første hund - "Lyth" den første - havde min far og mor vistnok allerede, inden jeg blev født.

Den har jeg skrevet noget om tidligere. Da den døde, jeg husker ikke hvornår, fik vi hurtigt en ny lille, sød hundehvalp.

"Lyth" nr. 2

Far havde hørt, at Karl Andersen nede i Åhuset, det var for øvrigt Bents far, ham Bent, som arbejdede hos min far, han havde en tæve (hunhund), der havde fået hvalpe.

Jeg tror nok, Jette og jeg var med nede hos Karl for at se alle hundehvalpene.

Det var også schæferhundehvalpe. For øvrigt var alle vores hunde schæferhunde.

Vi udvalgte os en sød lille hunhund, som vores far købte.

Det blev nogle dejlig år med "Lyth" (nr. 2). **Det kom den nemlig også til at hedde.** Den var sjov at lege med. Og dengang kunne hunde og for den sags skyld alle andre kæledyr gå frit rundt. Der var jo ingen - næsten ingen - trafik, så de undgik at blive kørt ned.

"Lyth" var god til mange ting, bl.a. spillede vi meget bold med den. Og den var god til at snappe hvepse, selvom den vist blev stukket en gang imellem.

Den kom ikke ind i huset, men boede over på værkstedet, hvor den sov i spånerne, fik sin mad og sit vand og holdt vagt.

Desværre døde den i forbindelse med en brand på værkstedet.

Min fars fyr havde "slået en prut" og gløderne havde ulmet så meget om natten, at "Lyth" var død af røgforgiftning. Der var ikke gået ild i værkstedet, kun gulvet var lidt sodet. Men det var altså nok til at hunden døde.

Da jeg vågnede den morgen og fik at vide, hvad der var sket og så den døde "Lyth" ligge ude på græsplænen, brød min verden fuldstændig sammen. Jeg græd, og græd og græd. Det gjorde vi vist alle sammen. Den dag kom jeg ikke i skole.

Men heldigvis var værkstedet ikke brændt ned, og heldigvis var "Pelle", min skildpadde stadig i live. Men kede af det, det var vi. En lille dreng og pige havde mistet deres bedste ven.

"Lyth" nr. 3

Straks gik far i gang med at finde en ny "Lyth" og inden længe fik vi en ny lille schæferhundehvalp. "Lyth" - den tredje. Det blev så også den sidste hund vi havde.

Den legede vi også meget med. Men vi, især jeg, var efterhånden blevet så gammel, at det at lege med "Lyth" blev mindre og mindre. Den blev desværre ikke så gammel, for den blev syg. Den fik nogle epilepsianfald, hvor den rystede og savlede og sked og tisede. Og da det skete of-

tere og oftere, synes vi det var synd for hunden, så vores far fik dyrlægen til at aflive den. Så fik den fred og det gjorde vi andre også.

Alliken

Men jeg har jo helt glemt at fortælle om dengang, jeg kidnappede en allikefugleunge og gjorde den tam.

Det var sjovt.

Nu skal du høre, hvordan det gik til. På vores hus var der 2 skorstene. Den ene var til oliefyret, som far havde fået installeret, når han ikke havde lyst til at tænde op i fyret på værkstedet, den anden skorsten var til pejsten. Men da pejsten ikke blev brugt, så skete det et forår, at et allike-par byggede rede i skorstenen og udrugede unger, der var nemlig ikke lagt trådnet over.

Det var jo spændende at følge udviklingen, men de larmede og sked og svinede som bare pokker.

Jeg havde hørt - måske i skolen - at man kunne gøre ravnefugle tamme. Så jeg kom på den idé, at jeg ville se om jeg kunne "kidnappe" en allikeunge fra reden.

Først lavede jeg et bur i træ og beklædte det med kyllingetrådnet.

Så kravlede jeg op til skorstenen. En stige op ad gavlen. Så overskrævs hen ad rygningen.

Om min far var med på idéen eller om det var kammeraterne, som hjalp mig, kan jeg ikke huske. Sikkert Henning eller nogen af de andre rødder. Nå.

Men op kom jeg, hen til skorsten, op og stå, og armen ned og så fiskede jeg en allikeunge op, mens allikeforældrene baskede rundt om ørene på mig og skældte ud.

Ned i en pose eller i et stykke stof med ungen, ned fra taget igen, væk med stigen og ind i buret med fugleungen.

Nu kunne jeg jo ikke vide, hvad sådan en fugleunge skulle have at æde.

Men det var en grådige lille krabat, som åd det meste af det, vi gav den, især kunne den godt lide regnorme, så dem gravede vi op nede i køkkenhaven. Det var et heldøgnsjob. Det havde vi jo ikke forudset.

Lidt efter lidt blev den mere tillidsfuld. Og når vi lagde et sort stykke stof over

Karsten, som var på ferie over på "Nygaard", leger med alliken.

buret, holdt den mund, så forældreallikerne ikke kunne høre den.
Da dens søskende fløj af reden blev der ro

og forsigtigt prøvede vi at lukke fuglen ud. Den fløj og vi holdt vejret, men den kom tilbage igen. Måske fordi vi lokkede med godbidder. Det var lykkedes at gøre den tam.

Den sommer havde vi mange sjove oplevelser med den. Jeg kan desværre ikke huske, hvad vi kaldte den.

Den blev mere og mere fræk. Alle blanke ting skulle vi passe på. Ellers huggede den en teske og fløj op og smed den i tagrenden, eller fløj ud og satte sig på hovedet af dem der cyklede forbi. Og det var jo ikke så godt, for mange blev forskrækket. Og den sked overalt. Vores mor nægtede, at den måtte komme ind.

Pludselig en dag, da det var blevet efterår, forsvandt den. Måske har fugletrækket med de andre alliker alligevel fået den til at flyve med dem. Men det var sjovt, mens det stod på.

